

необхідними є подальші дослідження щодо використання модернізованих і традиційних механізмів залучення внутрішніх фінансів домогосподарств в інноваційно-інвестиційну сферу.

Література:

1. Вплив глобальних фінансів на валютно-фінансову систему України : монографія / [Богдан Т.П., Шаров О.М., Сльозко О.О. та ін.] ; за ред. д-ра. екон. наук Т.П.Богдан ; НАН України, ДУ «Ін-т екон. та прогнозів. НАН України». – Київ, 2017. – 356 с.
2. Кравець В. І. Основні напрями фінансової політики в умовах економічних перетворень .Економічна наука – 2018. – №9. – С.55-60.
3. І.Лютий., О.Юрчук. Конкурентоспроможність банків в умовах глобалізації та лібералізації руху капіталу . Вісник НБУ. – 2006. – № 11. – С. 18–25
4. Онищенко С. В. Фінансова глобалізація як чинник впливу на бюджетну безпеку держави . Наук.вісник УНУ – 2017. – Випуск 12 (Ч.2). – С.50-55.
5. Офіційний сайт World Economic Forum– URL: <https://www.weforum.org/reports/how-to-end-a-decade-of-lost-productivity-growth>.

Колотуха С. М.

канд. екон. наук, доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування
Уманський національний університет садівництва
м. Умань, Україна

ОПТИМІЗАЦІЯ КРЕДИТНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ТОВАРОВИРОБНИКІВ

Дослідження фінансового забезпечення сільськогосподарських підприємств свідчить про те, що дані підприємства працюють за рахунок власних ресурсів, які на сьогодні за питомою вагою є значними, проте недостатніми для самофінансування. Це зумовлює розвивати як банківські так і партнерські форми кредитування. Банківське кредитування не відіграє суттєвої ролі у розвитку сільськогосподарської галузі, хоча на даний час намітились позитивні тенденції щодо зростання обсягів кредитування з боку вітчизняних комерційних банків, у тому числі і в частині пільгового кредитування.

Узагальнюючи складності на шляху аграрного сектора, відмітимо, що це по суті своєї прояви наступних ризиків, які умовно можна розділити на дві групи:

1. Соціально - політичні та структурно - економічні - неповнота правової бази, обережна антиінфляційна аграрна політика, порівняно незначні обсяги держінвестицій у сферу АПК; недосконалість механізму держрегулювання галузі; низька платіжна дисципліна у відносинах між суб'єктами господарювання; недокапіталізація банківської системи й недостатній рівень захисту прав кредиторів, наприклад, у частині “розмитості” у законодавстві строків обігу стягнення на майно боржника.

2. Ризики галузевого характеру - слабе обґрунтування та низька

бюджетна і - господарська ефективність переважної частини інвестиційних проектів у сфері АПК, дефіцит енергосировинних ресурсів і кваліфікованої робочої сили, високий рівень конкуренції з боку іноземних виробників, значна (більше 60%) ступінь “залежності” аграрного сектора від можливостей і ресурсів особистих підсобних господарств.

Названі негативні фактори по суті взаємопов'язані. Представляється, що стратегічне планування розвитку агропромислового сектору, реалізоване по векторі “держава - банківський сектор - сільгоспвиробники” є у взаємозв'язку ризикові й мотиваційні компоненти політики бізнесу кожного з учасників системи підтримки АПК.

Основні положення та заходи щодо стабілізації стану в аграрному секторі економіки в сучасних умовах і зміна мотиваційного компонента інвестиційної діяльності банків в даному сегменті ринку вимагають проведення наступних міроприємств:

- забезпечити якість економічного росту всіх стратегічних галузей (а сільське господарство відноситься до таких) по приросту основних економічних параметрів. Продовжити позитивні новації в частині визначення національних пріоритетів при розробці Державного бюджету країни;

- розробити та забезпечити підтримку рентабельності аграрної галузі на відповідному рівні. Виходячи з цього перспективним бачиться розробка та впровадження зваженої системи страхування доходів сільськогосподарських товаровиробників;

- визначити в податковому законодавстві норми, що дають право на одержання пільг суб'єктам господарювання, які інвестують певну величину свого прибутку в аграрний сектор економіки;

- посилити митний контроль ввезення іноземної сировини продовольства.

- оцінити ймовірність переваг від зниження (мінімізації або диференціації ставок) податку на прибуток банків - з доходів, що направляють на кредитування підприємств аграрної сфери економіки;

- забезпечити практичну можливість установа на рівні Уряду України так званих “меж лихварства” (широко застосовуються у США) для запобігання надмірного завищення ставок пропозицій комерційними банками;

- розробити структуру спеціалізованого сільськогосподарського банку на базі універсального кредитного інституту (по типу розповсюдженого в західній практиці) банку розвитку;

- розвивати наступні програми кредитної підтримки сільськогосподарських товаровиробників:

- а) кредитування придбання мінеральних добрив; кормів, закупівлю ГСМ, ветеринарних препаратів, на оплату витрат по страхуванню майбутніх урожаїв - строком до 12-15 місяців у формі овердрафта, разової видачі або в рамках кредитної лінії;

- б) середньострокове кредитування (на строк до 5 років) потреб у сільськогосподарській техніці, у вантажному транспорті, виробничому обладнанні, з метою модернізації основних фондів, створення виробництв по переробці сільгосппродукції;

в) кредити на придбання племінного молодняка під його заставу, на проведення робіт нового будівництва, для створення виробничих потужностей сільськогосподарських підприємств (зокрема, під будівництво тваринницьких комплексів) на умовах довгострокового фінансування (строком до 8 років).

Розвиток іпотечних відносин в сільському господарстві в сучасних умовах набуває великого значення у зв'язку з необхідністю залучення додаткових інвестицій в агропромисловий комплекс з метою відродження сільськогосподарських підприємств різних форм власності. Низька якість іпотечного забезпечення обмежує доступ сільськогосподарських підприємств до кредитних ресурсів і підвищує кредитні ризики банків. У зв'язку з цим становлення земельного ринку є, на наш погляд, першочерговою задачею, вирішення якої дозволить запустити в дію механізм іпотечного кредитування в сільському господарстві, де в якості іпотеки будуть сільськогосподарські угіддя, що буде сприяти залученню інвестиційних кредитів.

Використання іпотечних механізмів дозволяє суб'єктами господарювання:

- отримати кредит для купівлі земельної ділянки і розпочати власну справу, використовуючи її;
- розширити існуюче господарство за рахунок покупки нової нерухомості, в тому числі нових земельних ділянок, будівель, споруд;
- поновити оборотний капітал

Сучасний стан розвитку кредитних відносин характеризується процесом пошуку нових форм кредитного забезпечення аграрного сектору економіки стосовно до нових економічних умов. Зміна умов економічного середовища зумовлює зміну кредитних відносин в аграрному секторі економіки.

Проте не існує єдиної думки щодо оптимального об'єму кредитних ресурсів до об'єму валової продукції сільського господарства.

Для цього необхідно визначити мінімальну (хоча це не досить суттєво) та максимальну межу надання кредитів, що безпосередньо впливає на рівень кредитоспроможності підприємств. На вашу думку, розмір кредитів, залучених сільгосппідприємств, не повинен перевищувати 40% об'єму валової продукції сільського господарства. Перевищення цієї граничної межі може привести до порушення циклу процесу відтворення.

Протягом останніх років українська земля використовується з повним ігноруванням фізичного закону повернення взятих поживних речовин, що призвело до нестабільності землеробства, зниження ефективності сільського господарства, особливо в роки, коли все частіше трапляються природні катаклізми. Втрата врожаю на слабо змитих ґрунтах становить 20 %, середньо змитих – 40 %, сильно змитих – 60 %. Щорічні сумарні збитки держави виливаються в суму 12,76 млрд. грн., а втрати чистого прибутку – 7,4 млрд. грн.

В нормативних документах держави необхідно передбачити надання кредитних пільг за раціональне використання земель. Підвищення ефективності використання земельних ресурсів країни є базисом її продовольчої безпеки та основою сприятливого конкурентного середовища після приєднання України

до СОТ. Проте в частині нормативно-правового забезпечення економічного стимулювання раціонального використання та охорони земель кредитних пільг законодавство не передбачає.

Корнієнко Т. О.

канд.екон.наук, доцент кафедри фінансів, обліку та економічної безпеки

Делікатна К. В.

студентка

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

м. Умань, Україна

ФІНАНСОВА СТІЙКІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА ТА ШЛЯХИ ЇЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

З розвитком ринкових відносин в економіці оцінка фінансового стану підприємства набуває все більшого значення. Залежно від цілей користувачів фінансовий стан оцінюється за різними критеріями. Для власників контрольних пакетів акцій та інвесторів найбільш важливим критерієм є ефективність вкладеного капіталу і його рентабельність. Кредиторів найбільше цікавить ліквідність підприємства, а постачальників — його платоспроможність. Але незалежно від цілей практично всіх можливих сторін підприємства цікавить його фінансова стійкість.

Фінансова стійкість підприємства є якісною характеристикою його фінансового стану, яка характеризується здатністю підприємства функціонувати та розвиватися. Володіє достатнім рівнем фінансових ресурсів і ефективним управлінням, що забезпечує його платоспроможність, прибутковість та рентабельність. Отже, під фінансовою стійкістю розуміємо такий стан підприємства, мета якого забезпечувати йому платоспроможність. Ресурси, що вкладаються у фінансову діяльність суб'єкта господарювання повинні окупитись коштом надходжень від діяльності підприємства, а отриманий прибуток має забезпечувати самофінансування і незалежність від зовнішніх залучених джерел формування активів [2].

Фінансова стійкість підприємства є однією з головних умов життєдіяльності, розвитку й забезпечення високого рівня конкурентоспроможності підприємства [1].

Проблематику фінансової стійкості підприємств в різних аспектах досліджено в роботах багатьох вітчизняних і закордонних економістів, проте, проблема забезпечення фінансової стійкості є однією з найбільш актуальних для більшості вітчизняних підприємств.

На сучасному етапі економічного розвитку в Україні значної актуальності набувають питання самостійного планування, контролю, оцінки та аналізу своєї діяльності. Однією з найважливіших характеристик фінансового стану суб'єкта